

**Voor Erin Black, mijn geweldige redactrice.
Jouw inzicht, aanmoediging en toewijding halen het beste in mij
en in mijn verhalen naar boven.
Dank je wel.**

Eerste druk 2015

Copyright © 2015 by Victoria Scott

Oorspronkelijke titel: *Salt & Stone*. All rights reserved.

Published by an arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© 2015 vertaling: Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images, Shutterstock

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6808 6 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

IJS & STEEN

VICTORIA
SCOTT

Vertaald door Ellis Post Uiterweer

Leopold / Amsterdam

DE ZWAVELLOOP B.V.

Pandora's van deelnemersgroep C

Pandora: KD-8

Type: Vos, klein formaat

Vaardigheid A: Verdubbeling

Toegewezen aan: Tella Holloway

Kleur: Rood

Pandora: RX-13

Type: Arend

Vaardigheid A: Onzichtbaarheid

Vaardigheid B: Nautisch

Toegewezen aan: Harper Shaw

Kleur: Groen

Pandora: M-4

Type: Leeuw

Vaardigheid A: Vlammen

Toegewezen aan: Guy Chambers

Kleur: Oranje

Pandoranummer: EV-0

Type: Olifant, klein formaat

Vaardigheid A: H₂O

Toegewezen aan: Olivia Finch

Kleur: Blauw

*Pandoranummer: Z-54

Type: Cheeta

Vaardigheid A: Nachtvisie

Toegewezen aan: Jaxon Levine

Kleur: Groen

*vervallen

Pandora: BK-68

Type: Varken

Vaardigheid A: Hypnotiseren

Toegewezen aan: Braun Kirkland

Kleur: Groen

EEN

Ik ben sterker dan vroeger.

Zes weken geleden was ik een meisje van zestien dat in Montana woonde, wier broer op sterven lag. Negen maanden daarvoor was ik met mijn beste vriendin in Boston aan het shoppen, en kozen we de perfecte kleur lipgloss uit. Ik was het meisje dat dol was op Griekse salade zonder ui, die mijn vriendinnen altijd een berichtje stuurde wanneer er uitverkoop was bij Express, en die een kast vol had met glitter. Wat nou? Een meisje heeft glitter nodig.

Toen mijn broer Cody niet nog eens opschepte van het gehaktbrood met jus en hij begon af te vallen, dacht ik dat dit Iets Groot was. Dit was de tragedie waar ik mee moest leren omgaan: mijn broer zien afglijden, en mijn familie die met hem meeging.

Ik deed mijn best om dapper te zijn, om vrolijk te kijken als er niets was om vrolijk om te zijn. Ik maakte grapjes in de spreekkamer van de dokter zodat Cody niet meer zo bang was en kon lachen: dag, angst. Leuk je gekend te hebben. Ik heb je niet meer nodig, want mijn zusje is bij me.

Nu doe ik mee aan de Zwavelloop in een poging Cody's leven te redden. Ik dacht dat we slechte kaarten hadden gekregen omdat Cody ziek was geworden. Maar soms zijn er slechtere kaarten dan een ziekte, en dat zijn de kaarten die uitzicht bieden op een sprankje hoop. Dat is het probleem met het leven: wanneer je slechte kaarten krijgt, ga je ervan uit dat het niet nog erger kan worden.

En dan word je opeens met je neus op de feiten gedrukt omdat je zo naïef bent.

Ik was niet in de wieg gelegd om door het oerwoud te rennen, of om door de woestijn te trekken terwijl de zon op mijn wangen brandt.

Maar, zoals ik al zei...

Ik ben nu sterker dan vroeger.

TWEE

Guy Chambers kijkt bezorgd. En wanneer hij bezorgd is, ben ik dat ook. Natuurlijk is het lastig om met Guy in de buurt iets anders dan verliefd te zijn. Zelfs in de hitte van de woestijn, met ontzettende jeuk aan het litteken op mijn buik, zou ik hem nog op een ijslolliestokje hebben kunnen schuiven om hem op te likken. Jammie.

‘Tella,’ zegt hij. Het klinkt dringend.

In mijn oren klinkt het meer als Te-llla.

Guy houdt zijn hoofd schuin, alsof hij niet weet of ik wel luister, en dat doe ik dan ook niet. Al een week zijn we in het kamp in de woestijn om ‘bij te komen’. Maar dat is moeilijk als we de dagen aftellen tot het moment dat de Zwavelloop verdergaat.

De Zwavelloop kent vier ecosystemen: het oerwoud, de woestijn, de zee en de bergen. Of eerst de bergen en dan de zee. Twee ecosystemen hebben we inmiddels achter de rug, twee zijn er nog over. We zijn op de helft. Hoera! Vreugdedansje.

Alleen is het moeilijk om positief te zijn over hoe ver we zijn gekomen als we strijden om het Medicijn. Het Medicijn is iets wat voorkomt dat onze dierbaren het loodje leggen. En onderweg zijn we al vrienden en vriendinnen kwijtgeraakt. Erger nog, de mensen die achter deze wedstrijd zitten zijn degenen die onze dierbaren ziek hebben gemaakt, hoewel ze net doen alsof ze grote helden zijn. En de grote finale? Het tweede ecosysteem waar we doorheen moesten, was zwaarder dan het eerste, en dat maakt me niet bepaald optimistisch over wat er nog komen gaat.

Guys leeuw, zijn Pandora, gromt zacht. Het lijkt net alsof hij geërgerd is dat ik niet naar zijn Deelnemer luister. Mijn eigen Pandora gromt terug, en dat is grappig, want het geluid wordt voortgebracht door een zwart vosje dat tien keer kleiner is dan de leeuw. Ik pak Madox, mijn Pandora, op en doe mijn best me te concentreren op wat Guy zegt.

‘Wat is er?’ vraag ik in de hoop achteloos te klinken, zodat hij minder bezorgd gaat kijken.

‘Volgens mij maken ze zich klaar om ons ergens anders heen te brengen.’

‘Ons ergens anders heen te brengen?’ herhaal ik, en ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Alsof we vee zijn.’ Mijn bloed kookt bij de gedachte dat deze monsters ons opdracht hebben gegeven de Pandora’s van andere Deelnemers te doden om mee te mogen doen aan de rest van de wedstrijd. Ik kan maar niet vergeten dat ik een mes heb gestoken in de toch al stervende Pandora van Levi, ook al was het op verzoek van Levi’s broer.

Guy doet alsof hij een lok haar uit mijn gezicht wil strijken, zoals mannen dat doen in liefdesromannetjes. Niet dat ik daar verstand van heb, hoor. Niet dat ik die flutromannetjes uit het nachtkastje van mijn moeder heb gepikt om ze te verslinden terwijl ik me volstopte met zoutjes.

Voordat Guy kan veranderen in een boekenheld, laat hij zijn hand zakken. Misschien omdat ik mijn haar heb afgeknipt en er nu alleen de veer met blauw en groen overblijft om te liefkozen. Die veer heb ik van mijn moeder gekregen; het is de veer die mijn grootmoeder ooit in haar haren droeg. Of misschien is Guy weer afstandelijk. Ik dacht dat we die fase inmiddels wel hadden gehad, maar de laatste dagen ben ik daar niet meer zo zeker van.

Guy strijkt met zijn hand over zijn gladgeschoren wang. Niet dat die wang nog lang gladgeschoren zal zijn. ‘Ik heb het gevoel dat er iets gaande is. We zijn hier lang genoeg geweest. Het wordt tijd.’ Even zwijgt hij, hij bijt op zijn wang. ‘Hoor eens, Tella...’

Te-llla.

‘Vergeet wat ik heb gezegd,’ gaat hij zacht verder. Hij haalt zijn hand door zijn donkere haar, dat er ook na de barre tocht door het oerwoud en de woestijn nog heel hip uitziet. ‘Ik ga je niet...’

‘Dit hebben we al besproken,’ val ik hem in de rede. ‘Ik probeer te winnen, voor mijn broer. En daarna ga ik jou helpen om een einde te maken aan de wedstrijd...’ Ik kijk om me heen naar de andere Deelnemers, naar hun afgepeigerde gezichten, hun hangende schouders. Ik bestudeer de Pandora’s die bij hen zitten, verslagen en verwond in

hun pogingen de Deelnemers te helpen overleven. ‘Ik ga je helpen een einde te maken aan de wedstrijd, zodat niemand dit ooit nog hoeft te doorstaan.’

De goedgezakte eruitziet als een stoere marinier knikt, al kan ik aan hem zien dat hij niet helemaal overtuigd is. En dat uiteindelijk, als ik als een van de laatste vijf Deelnemers ben overgebleven en word uitgenodigd om voor de Zwavelloop te werken – hij me kan beschuldigen van vals spelen, en dan kan ik niet meer meedoen. Als we er tenminste van uitgaan dat je kunt vals spelen, want dat kan vast niet.

‘Hé! Gaan we weg? Gaan de Rambo’s weg?’ Dat is Jaxon, een vriend van me. Hij heeft een blauw vlaggetje, van het soort dat ons helpt het kamp te vinden, om zijn hoofd gewikkeld. Zijn blonde krullen komen er springerig bovenuit. Als hij ziet dat ik naar het vlaggetje kijk, zegt hij: ‘Net als Rambo.’ Hij houdt zijn armen op alsof hij een machinegeweer heeft en Guy doorzeeft met kogels.

Guy kan er niet om lachen.

Olivia klampt zich vast aan Jaxons been. Olivia is een meisje van tien jaar oud en met precies negen vingers. Ze laat die vingers aan iedereen zien, of ze er nu om gevraagd hebben of niet. Een blauwgrijze slurf wikkelde zich om haar middel.

‘Niet doen,’ zegt Olivia tegen haar olifant. Al weet ik best dat ze het fijn vindt als haar Pandora haar knuffelt. Jaxon kijkt vol verlangen naar haar olifant, *EV-O*. Zelf is hij zijn Pandora kwijtgeraakt in de woestijn, toen een van de Deelnemers uit onze groep zelf een Pandora bleek te zijn en Jaxons dierlijke metgezel opvrat.

En dan denken de lui van de wedstrijd dat we in het kamp kunnen ‘bijkomen’.

Kom op, zeg.

‘En?’ vraagt Jaxon nog eens. ‘Gaan we hier weg?’

Guy knikt, alsof hij het zeker weet, maar ik begrijp niet hoe hij dat dan weet. Maar goed, als Guy zou zeggen dat de volgende etappe op de maan is, zou ik op zoek gaan naar de shuttle. Hij kijkt uit over de woestijn alsof daar het antwoord te vinden is. ‘Er wordt gepraat.’

‘Schandalig.’ Breed lachend knikt Jaxon met zijn hoofd.

Guy zucht eens, en ik kijk hem in de ogen. Blauwe ogen. Niet blauw zoals de zee bij vloed, of de hemel op een zomerse middag. Het soort blauw waardoor je je adem inhoudt. Ik vind het fijn als Guy zijn blik op me richt. Die kleur blauw zou de wereld op zijn knieën kunnen brengen, maar ik verdrink er graag in.

Een grote hand met glanzende nagels komt op Jaxons schouder terecht. ‘Een dezer dagen brengt hij je om,’ zegt een verrassend zachte stem.

Guy spert zijn ogen wijd open. Hij kijkt naar iets achter Braun, en ik draai me om om te zien wat zijn aandacht heeft getrokken. Net buiten het kamp staan de twee mannen die voor de Zwavelloop werken, allebei met een oranje vlaggetje in de hand. Met die vlaggetjes in de hand maken ze met de neus van hun laarzen een heel grote cirkel in het zand.

Ik hoor het voordat ik het zie: het onmiskenbare *swoesj-swoesj-swoesj* van een naderende helikopter.